

*Van twee kanten ... (belijdenis/doopdienst 18 oktober 2009)*

---

*Gemeente van onze Heer Jezus Christus,*

*Belijdenis ... of ... doop.*

*Belijdenis ... en ... doop.*

*Daar, mogen we zo dadelijk na deze preek met z'n allen getuige van zijn.*

*Ja, we mogen zo dadelijk horen, hoe onze belijdeniskandidaten en de doopouders positief zullen antwoorden op de belangrijke vragen, die aan hen gesteld zullen worden.*

*Maar, tegelijk weten we dan: ondanks "alles" er om heen deze morgen, ondanks dat zal het toch maar een kort moment zijn ... bijna een momentopname.*

*Nou ja, een momentopname?*

*Dát klinkt bijna ... alsof het vanmorgen zou gaan om iets vluchtigs.*

*Want als wij iets een momentopname noemen ... dan bedoelen we: nu ziet het er zó uit, maar over een tijdje dan kan het wel weer heel anders wezen.*

*En zal dát dan ook zo zijn, met de beloften en geloften van die jonge mensen die hier straks voor de kansel zullen staan?*

*Nou, we hebben het daar samen over gehad, tijdens een aantal gesprekken.*

*En we hebben ons onder andere afgevraagd: hoeveel waarde kun je hechten aan de belofte van een mens ... en ... hoe komt een mens überhaupt tot belijdenis en doop?*

*Hebben die dingen te maken met onze opvoeding?*

*En als je toevallig ouders hebt, die kerkelijk helemaal nergens aan doen, zouden deze broeders en zusters hier dan vanmorgen ook aanwezig zijn geweest?*

*En eveneens hebben we ons afgevraagd: hoe consequent zijn wij met elkaar in de kerk?*

*En, welke garanties zijn er ... dat belijdende christenen ook christenen blijven?*

*Immers we weten toch, dat er in het leven van alles kan gebeuren waardoor mensen gaan twijfelen ...*

*Ook mensen die soms vol overtuiging belijdenis doen en hun kinderen laten dopen, maar die vervolgens het geloof op een zacht pitje zetten ...*

*Dus inderdaad: zal vanmorgen niet een momentopname blijken te zijn?*

*Nou, we kunnen daar van alles van denken*

Maar, bij het zoeken naar een antwoord op zulke vragen vinden we vanmorgen, misschien wel onverwacht, steun ... in een uitspraak van de apostel Paulus.

Een uitspraak vol zekerheid.

En Douwe Roel heeft dat voorgelezen, uit de brief aan de christelijke gemeente in Filippi, hoe Paulus daar zegt: van één ding ben ik zeker: God Die dit goede werk in u begonnen is, zal het ook tot een goed einde brengen op de dag van Christus Jezus.

En, overdenk dat eens even, want dit is een uitspraak van geweldig belang.

Immers, Paulus die kijkt terug naar het begin.

Voor hem, heel concreet, het begin van de christelijke kerk in Filippi, waarover ons wordt verteld in Handelingen 16.

Over de dag, dat Lydia, die zakenvrouw uit Thyatira, tot geloof komt.

En kort daarna, over de dag, dat de gevangenisdirecteur van Filippi zijn redding vindt in Jezus Christus.

En voor Paulus is dát in het recente verleden.

Maar, Paulus kijkt ook vooruit, naar de toekomst, naar de dag dat Jezus terugkomt.

Naar de grote dag waarop Jezus Christus zal verschijnen om over heel de wereld en over ieder mensenleven de macht te vorderen, die Hem toekomt.

De macht die Hij in wezen ook nu al heeft, maar waar dán geen mens meer omheen komt.

Welnu, voor Paulus ligt dat nog in de toekomst ...

Voor ons is die dag al bijna tweeduizend jaar dichterbij.

Maar hoe dan ook, Paulus kijkt terug en hij kijkt vooruit.

En ... waar hij ook kijkt ... hij ziet God aan het werk.

God Die aan iets begint en God Die dat ook afmaakt.

Omdat Hij een God is van Zijn Woord, een God, Die doet wat Hij belooft.

En, van Wie wij mogen geloven: alles wat te maken heeft met de redding van mensen, dat heeft zijn fundament, zijn basis ... van begin tot eind in God.

En God is ook de garantie dat de redding tot stand komt.

En dat kunnen we ook "belijden" met de woorden van gezang 1:

God staat aan het begin en Hij komt aan het einde.

Zijn woord is van het zijnde, oorsprong en doel en zin.

Dus ... hoe komt het zover dat er gedoopt en belijdenis gedaan wordt?

*Omdat God staat aan het begin ...*

*Want, ga maar na, alleen al het feit dat wij leven, dat is toch een Godswonder?*

*En denk dan ook maar weer even aan wat Trijanet daarover heeft voorgelezen uit psalm 139 zopas.*

*Hoe een mensenkind door God "geweven" is.*

*En waarvan ik onlangs iemand hoorde zeggen: het is een wonder zoals ik ben gemaakt en het is onthutsend dat ontelbare mensen hun bestaan accepteren als een gegeven, zonder te beseffen dat het inderdaad is gegéven.*

*Ja, zoveel mensen ... leven voorbij ... aan het diepe geheim van hun bestaan, zonder enig begrip aangaande de Bron van hun leven, zonder enig besef van hun Schepper.*

*Maar o.k. ... .. stelden wij zopas eigenlijk niet deze vraag: hoe komt een mens tot dat besef?*

*En moeten we, hardop denkend in deze bijzondere dienst, moeten we dan niet constateren dat daarvoor in elk geval 2 dingen nodig zijn.*

*In de eerste plaats namelijk moet het je verteld worden ... want het geloof dat ontstaat uit het horen ... uit het luisteren naar de geschiedenis van God met de mensen en uit het luisteren ook naar de ervaringen die mensen hebben met God. En hoe belangrijk zijn dus ouders en andere opvoeders, die op die manier kinderen in aanraking brengen met God.*

*Want, zoals God de ouders inschakelt zeg maar, bij het weven van een nieuw mens, zo schakelt Hij hen en anderen toch ook in bij het zaaien van het zaad van het geloof.*

*En toch ... toch is dat op zich niet voldoende.*

*Nee, daar moet nog iets bijkomen.*

*En dan mogen we denken, opnieuw, aan ... wat er verteld wordt over ... die Lydia ... die vrouw die in Filippi als eerste tot geloof komt.*

*Want, en lees dat thuis nog eens na: in Handelingen 16 horen we hoe Paulus in Filippi vertelt over Gods genade in Jezus Christus.*

*En dan lezen we: en ... Lydia ... hoorde toe, en de Heer opende haar hart, zodat zij aandacht schonk aan wat door Paulus gezegd werd.*

*Oftewel: de dingen aangaande God, die moeten je verteld worden.*

*Maar het is God Die ons hart opent, zodat wat verteld wordt, ook binnenkomt.*

*Zo is Góð begonnen daar in Filippi.*

En ... zo is God ook begonnen in jullie.

Want mensen hebben jullie over God en over Zijn grote daden verteld ... mensen hebben jullie, min of meer, het leven in geloof voorgeleefd.

Maar het is God Zelf Die jullie hart heeft geopend, zodat jullie ook gehoor geven aan wat anderen van God hebben gezegd.

Dus, zoals God jullie leven "weefde", zo liet Hij ook het zaad van het geloof ontkiemen in je hart.

Máár ... .. zo kunnen we nu denken ... waar blijven wij dan?

Want, als alles van Gods kant komt, dan zijn we als mensen in wezen toch niet veel meer ... dan pionnen ... in een soort van kosmisch schaakspel?

En dan vraagt menig mens zich af: werkt God echt buiten onze eigen wil om en is het geloof alleen maar Gods werk?

En als ons geloof ... op die manier, zeg maar ... "geprogrammeerd" is, wat is dan bijvoorbeeld de waarde van jullie beloften zo dadelijk?

Kunnen we als gelovigen alleen maar "ja" zeggen of kunnen we ook nog "nee" zeggen?

En al diegenen die tot nog toe "nee" zeggen ... zijn die er dan het slachtoffer van dat God nou één keer hun hart niet heeft geopend?

Nou, dat zijn vragen, waar menigeen het vreselijk benauwd van krijgt.

En ouders van kinderen, die bij de kerk en misschien ook wel bij het geloof zijn weg geraakt of die bezig zijn om daarvan te vervreemden, die kunnen het daar heel erg zwaar mee hebben.

Want hoe vaak gebeurt het niet: het ene kind komt tot geloof ... het andere kind wil er niets meer van weten ...

En, doet God dat dan?

Zo van: zijn hart open Ik wel, maar dat van hem of haar, dat laat Ik dicht.

Welnu, met zulke vragen raken wij aan één van de aspecten van het mysterie van geloven.

Het geheim aangaande de verhouding tussen de almacht van God en de vrijmacht van de mens.

En hoe ... kun je de almacht van God belijden, zonder dat de mens onverantwoordelijk wordt gemaakt?

En dan moeten we antwoorden: juist omdat hier het gaat om een mysterie, komen we hier niet zo maar even uit met alleen maar logisch redeneren.

Want, dát ... dwingt ons ... in deze geestelijke spagaat:

óf geloven in een God Die willekeurig handelt ...

óf geloven in een God Die afhankelijk is van mensen.

En dus ... dus kunnen we niet anders dan belijden; belijden dat het God is ... Die mensen er toe brengt ... om in volle vrijheid ... voor Hem te kiezen.

Bijvoorbeeld zoals van die Lydia gezegd wordt, dat de Heer haar hart opent, zodat zij aandacht geeft aan wat Paulus zegt.

Immers, Gods macht beperkt haar vrijheid niet, maar maakt die juist mogelijk.

En wij begrijpen niet hoe dat kan, maar we ervaren en belijden wel dat het zo gebeurt.

Dat onze keuze voor God uiteindelijk het werk is van Zijn Geest.

Zijn werk aan ons en in ons.

En als we dan nóg eens vragen: als je nou toevallig ouders had, die nergens aan deden, of als je in een islamitisch land was geboren of in een boeddhistisch land? Had je dan ook hier in Surhuisterveen of wellicht ergens anders vóór in de kerk gestaan om aan God en de Here Jezus trouw te beloven?

Dus nogmaals: is je geloof toch niet een kwestie van opvoeding en invloed van je omgeving?

Nou, we kunnen niet ontkennen dat het zo begint.

En toch, we zeiden het al: het kan daar niet bij blijven.

Want, op een dag moet je kiezen of je er mee verder gaat, of dat je er mee kapt.

En het is voor niemand voldoende om te zeggen: ik denk zoals ik denk en ik geloof wat ik geloof, omdat ik nu eenmaal zo ben opgevoed.

Nee, je geloof moet je eigen geloof worden.

En toch, tegelijk, als je bewust kiest voor het geloof in God, dan houdt dat ook in dat je zegt: God was mij voor!

God sprak het eerste woord, en mijn antwoord is inderdaad alleen maar antwoord.

En dat betekent dat je zegt: ik weet mij door God geroepen.

Geroepen, gekozen, maar ... waarom ik?

Welnu, God is blijkbaar met mij begonnen en Hij wil blijkbaar met mij doorgaan!

En dat is dan iets, waarin we als mensen de Here God niet kunnen narekenen.

Maar je mag als gelovig mens wel verwonderd zeggen tegen God: wie ben ik dat ik U mag leren kennen?

Want ik kan toch alleen maar kiezen voor U, omdat U voor mij kiest!

En Paulus die zegt het op een andere plaats ook nog zo: God, Die ons roept, God is getrouw, Hij zal het ook doen!

En dan spreekt Paulus ook over de dag van Christus.

En Paulus ziet in z'n gedachten op die machtige dag zijn vrienden staan voor God, zo hoorden we dat van Douwe Roel ... zuiver en zonder blaam en vol van de vruchten van de gerechtigheid.

En dan kunnen wij ons afvragen: is dat nou wel zo nuchter?

Want, Paulus weet toch, dat christenen in deze wereld door strijd en moeite heen moeten ... en ... dat de weg naar het Koninkrijk van God een hele smalle weg is.

Welnu, telkens weer, blijkt Paulus zich er heel goed van bewust te zijn, door hoeveel strijd, leed, verdriet en spanning de gelovigen vaak heen moeten.

En niet minder blijkt hij te beseffen, dat gelovigen ... in die strijd ... geheid het onderspit zouden delven, als het alleen aan hen zelf zou liggen.

En toch koestert hij een diep vertrouwen, dat het goed komt.

En in dat vertrouwen mogen jullie, mogen wij allen ook leven.

Want, God Zelf wil het tot een goed einde brengen.

En dat is het wonder van Gods ... genade ... in Jezus Christus.

Gods genade waarin niet wordt vergeleken: wat doet God en wat doen wij?

Want dat kun je niet vergelijken.

Maar in Zijn genade roept God ons om met Hem mee te doen ... en ... tegelijk komt Hij onze zwakheden te hulp.

Zodat, in en bij alles ... wij zijn omgeven door Zijn trouw en wij ... vol vertrouwen, ons eigen leven en dat van onze kinderen mogen leggen in Gods handen ...